

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Syvende Afdeling)

16. april 2015 *

»Præjudiciel forelæggelse — dumping — import af visse jern- og stålrør — forordning (EF) nr. 384/96 — artikel 3, stk. 7 — skade for erhvervsgrenen — kendte faktorer — årsagsforbindelse — manglende hensyntagen til en undersøgelse, der omfatter EF-virksomheders konkurrencebegrænsende praksis inden for den pågældende sektor — forordning (EF) nr. 2320/97 — gyldighed«

I sag C-143/14,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Finanzgericht Berlin-Brandenburg (Tyskland) ved afgørelse af 18. december 2013, indgået til Domstolen den 26. marts 2014, i sagen:

TMK Europe GmbH

mod

Hauptzollamt Frankfurt (Oder),

har

DOMSTOLEN (Syvende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.-C. Bonichot (refererende dommer), og dommerne A. Arabadjiev og C. Lycourgos,

generaladvokat: M. Wathelet

justitssekretær: fuldmægtig C. Strömholm,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 29. januar 2015,

efter at der er afgivet indlæg af:

- TMK Europe GmbH ved Rechtsanwalt N. Meyer
- den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato A. Collabolletta
- Rådet for Den Europæiske Union ved B. Driessen, som befuldmægtiget, bistået af Rechtsanwalt R. Bierwagen
- Europa-Kommissionen ved T. Maxian Rusche og R. Sauer, som befuldmægtigede,

* Processprog: tysk.

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører gyldigheden af Rådets forordning (EF) nr. 2320/97 af 17. november 1997 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Ungarn, Polen, Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet, om ophævelse af forordning (EØF) nr. 1189/93 og om afslutning af proceduren vedrørende import af den pågældende vare med oprindelse i Kroatien (EFT L 322, s. 1).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem TMK Europe GmbH (herefter »TMK Europe«) og Hauptzollamt Frankfurt (Oder) (hovedtoldkontoret i Frankfurt an der Oder, herefter »Hauptzollamt«) vedrørende den antidumpingtold, der i medfør af forordning nr. 2320/97 blev afkrævet TMK Europe i forbindelse med import i perioden 2001-2003.

Retsforskrifter

Forordning (EF) nr. 384/96

- 3 Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), blev ophævet og erstattet af Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. december 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 342, s. 51, og berigtigelse i EUT 2010 L 7, s. 22). Henset til datoen for vedtagelsen af forordning nr. 2320/97, hvis lovlighed er genstand for prøvelse ved den forelæggende ret, skal tvisten imidlertid behandles i henhold til forordning nr. 384/96 (herefter »grundforordningen«).
- 4 Grundforordningens artikel 1, stk. 1, bestemte følgende:

»En antidumpingtold kan opkræves for enhver dumpingvare, når en sådan vare ved overgang til fri omsætning i Fællesskabet forvolder skade.«
- 5 Grundforordningens artikel 3, stk. 1, 2 og 5-7 med overskriften »Konstatering af dumping« bestemte følgende:

»1. I denne forordning forstås ved »skade«, når ikke andet er bestemt, væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet, trussel om væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet eller væsentlig forsinkelse i forbindelse med oprettelsen af en sådan erhvervsgren; »skade« fortolkes i overensstemmelse med denne artikel.

2. En konstatering af, om der foreligger skade, baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse både af a) omfanget af dumpingimporten og dennes indvirkning på prisen på samme vare på markedet i Fællesskabet, og

b) denne indførsels følger virkninger for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.

[...]

5. Undersøgelsen af virkningerne af dumpingimporten for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet skal omfatte en vurdering af alle relevante økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på denne erhvervsgrens situation, herunder følgende: at en erhvervsgren er inde i en periode, hvor den søger at overvinde virkningerne af tidligere dumping eller subsidier; størrelsen af den aktuelle dumpingmargen; den faktiske og mulige nedgang i salg, fortjeneste, produktion, markedsandel, produktivitet, forrentning af investeret kapital, kapacitetsudnyttelse; faktorer, der påvirker priserne i Fællesskabet; faktisk og mulig negativ indvirkning på likviditet, lagerbeholdninger, beskæftigelse, lønninger, vækst og mulighederne for at tilvejebringe kapital eller foretage investeringer. Denne liste er ikke udtømmende, og hverken en eller flere af disse faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen.

6. Det skal på grundlag af alle de relevante beviser, der er fremlagt i forbindelse med stk. 2, påvises, at dumpingimporten forvolder skade som defineret i denne forordning. Dette indebærer navnlig en påvisning af, at de mængder og/eller priser, der er fastlagt i henhold til stk. 3, er årsag til de følgevirkninger for en erhvervsgren i Fællesskabet, som er omhandlet i stk. 5, og at følgevirkningerne er væsentlige.

7. Der foretages også en undersøgelse af andre kendte faktorer end dumpingimporten, som samtidig skader den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, for at sikre, at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives dumpingimporten i henhold til stk. 6. Faktorer, der kan tages hensyn til i den forbindelse, indbefatter bl.a. mængde og priser for så vidt angår importvarer, som ikke sælges til dumpingpriser, nedgang i efterspørgslen eller ændringer i forbrugsmønstret, restriktiv handelspraksis og konkurrence mellem producenter i tredjelande og producenter i Fællesskabet, den teknologiske udvikling samt EF-erhvervsgrenens eksportresultater og produktivitet.«

Forordning (EF) nr. 2320/97

- 6 I henhold til artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 2320/97 blev der indført en endelig antidumpingtold bl.a. på importen af sømløse rør under kode 7304 31 99 i den kombinerede nomenklatur, der findes i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif (EFT L 256, s. 1), med oprindelse i bl.a. Rusland. I samme artikels stk. 2 blev den endelige antidumpingtold på denne import fastsat til 26,8%.

Forordning (EF) nr. 1322/2004

- 7 Rådets forordning (EF) nr. 1322/2004 af 16. juli 2004 om ændring af forordning (EF) nr. 2320/97 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i bl.a. Rusland og Rumænien (EUT L 246, s. 10) indeholder bl.a. følgende betragtninger:

»[...]

(9) Ved Kommissionens beslutning 2003/382/EF [af 8. december 1999 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 81 (sag IV/E-1/35 860-B Sømløse stålrør) (EFT L 140, s. 1)] (herefter »konkurrencebeslutningen«) blev der pålagt en række EU-producenter bøder for medvirken i to sager af overtrædelse af bestemmelserne i EF-traktatens artikel 81, stk. 1.

(10) Efter vedtagelsen af konkurrencebeslutningen blev det oprindeligt fundet godtgjort, at den potentielle forbindelse med forordning (EF) nr. 2320/97, dersom en sådan overhovedet eksisterede, ikke var af en sådan art, at det var nødvendigt at foretage en fornyet undersøgelse af denne forordnings konklusioner. Efter konkurrencebeslutningens offentliggørelse rejste en af de interesserede parter imidlertid spørgsmålet om den konkurrencebegrænsende adfærds mulige indvirkning på de gældende antidumpingforanstaltninger og fremlagde yderligere oplysninger

om spørgsmål vedrørende konklusionerne om skade og årsagssammenhæng i forordning (EF) nr. 2320/97. Sigtet med denne forordning er at undersøge, om konkurrencebeslutningen har nogen konsekvenser for de gældende antidumpingforanstaltninger.

[...]

- (19) Da sammenfaldet med hensyn til vareudvalget, de involverede virksomheder og det af de to procedurer omfattede tidsrum kun er delvis, er det fundet godtgjort, at virkningen af denne konkurrencebegrænsende adfærd i begrænset udstrækning har påvirket den antidumpingundersøgelse, der dannede grundlag for fastsættelsen af den endelige told i 1997. Desuden synes resultaterne, når dataene for de virksomheder, som blev anset for at have overtrådt EF-traktatens artikel 81, stk. 1, lades ude af betragtning, at forblive sammenlignelige med de resultater, der er beregnet på grundlag af dataene for de ti samarbejdende EU-producenter inkl. dem, der medvirkede ved den ovennævnte konkurrencebegrænsende adfærd, og det kan heraf udledes, at der stadig var tale om skadelig dumping. Det er derfor højt usandsynligt, at EU-producenternes konkurrencebegrænsende adfærd har øvet nogen væsentlig indflydelse på de oprindelige resultater af antidumpingundersøgelsen. Det kan dog ikke med sikkerhed bekræftes, at de generelle markedsbetingelser ville have været de samme, hvis denne konkurrencebegrænsende adfærd ikke havde foreligget.
- (20) På baggrund af det ovenstående anses det for hensigtsmæssigt ikke længere at anvende de foranstaltninger, der blev indført ved forordning (EF) nr. 2320/97. Dette er i overensstemmelse med principperne for forsvarlig forvaltning og god administrativ praksis. [...]«

8 Artikel 1 i forordning nr. 1322/2004 ændrede forordning nr. 2320/97, idet der blev tilføjet en artikel 8, ifølge hvilken »[a]rtikel 1 til 3 [ikke] finder [...] anvendelse fra den 21. juli 2004«.

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

- 9 TMK Europe importerede fra 2001 til 2003 rør med oprindelse i Rusland. Hauptzollamt, som var af den opfattelse, at denne import var omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 2320/97, anmodede TMK Europe om bl.a. at betale en antidumpingtold på 375 178,13 EUR.
- 10 TMK Europe bestred den 18. november 2003 ved Hauptzollamt, at selskabet skulle betale denne told, idet det for det første blev gjort gældende, at de importerede rør ikke var omfattet af anvendelsesområdet for denne forordning.
- 11 Efter offentliggørelsen af forordning nr. 1322/2004, hvorved anvendelsen af forordning nr. 2320/97 blev suspenderet med virkning fra den 21. juli 2004 på grund af konkurrencebeslutningen, der pålagde visse EF-producenter inden for den pågældende sektor sanktioner, indgav TMK Europe en ny anmodning til Hauptzollamt om tilbagebetaling af antidumpingtolden, idet det blev gjort gældende, at forordning nr. 2320/97 var behæftet med en ulovlighed.
- 12 Eftersom selskabets klager blev afvist den 29. oktober 2010, anlagde TMK Europe sag ved Finanzgericht Berlin-Brandenburg med påstand om tilbagebetaling af den pågældende antidumpingtold, idet selskabet gentog de to anbringender, for det første om, at de importerede rør ikke var omfattet af anvendelsesområdet for forordning nr. 2320/97, og for det andet om, at forordningen var ugyldig.
- 13 Selv om det første anbringende ikke kan tiltrædes, hersker der ifølge den forelæggende ret fortsat tvivl med hensyn til en stillingtagen til det andet anbringende.

- 14 Selv om den hælder til at betragte forordning nr. 2320/97 som gyldig, kan den forelæggende ret dog ikke utvivlsomt fastslå, om de årsager, som fik Rådet for Den Europæiske Union til med forordning nr. 1322/2004 at bestemme, at artikel 1-3 i forordning nr. 2320/97 ikke længere skulle anvendes fra den 21. juli 2004, også måtte have konsekvenser med tilbagevirkende kraft for sidstnævnte forordnings gyldighed.
- 15 Det er ifølge den forelæggende ret et spørgsmål, om Rådet ved vedtagelsen af forordning nr. 2320/97 den 17. november 1997 burde have taget højde for den undersøgelse, som Europa-Kommissionen havde indledt den 25. november 1994, og som vedrørte spørgsmålet, om der eventuelt forelå konkurrencebegrænsende praksis i EF-erhvervsgrenen. I henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 7, første punktum, foretages der også en undersøgelse af andre kendte faktorer end dumpingimporten, som samtidig skader den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, for at afgøre, om skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke kan tilskrives dumpingimporten.
- 16 Under disse omstændigheder har Finanzgericht Berlin-Brandenburg besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »Er [...] forordning [...] nr. 2320/97 [...] ugyldig, fordi [Rådet] under tilsidesættelse af kravene vedrørende konstatering af skade i henhold til [grundforordningens] artikel 3, stk. 7 [...] har antaget, at der forelå en sådan (skade), uden at tage højde for, at Kommissionen ved en ikke-offentliggjort beslutning af 25. november 1994 (sag IV/35 304), som bl.a. blev vedtaget på grundlag af artikel 14, stk. 3, i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i [...] artikel 81 [EF] og 82 [EF] [...], indledte en undersøgelse for at fastslå, om der eventuelt forelå konkurrencebegrænsende praksis vedrørende rør af kulstofstål, der kunne indebære en overtrædelse af artikel 53 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992, samt af artikel 81 EF?«

Om det præjudicielle spørgsmål

Formaliteten vedrørende den for den nationale ret rejste ulovlighedsindsigelse

- 17 Den italienske regering og Kommissionen har gjort gældende, at gyldigheden af forordning nr. 2320/97 ikke længere kunne anfægtes i form af en ulovlighedsindsigelse for den nationale ret, idet sagsøgeren i hovedsagen ikke havde anfægtet forordningen inden for den frist, som er fastsat i den på daværende tidspunkt gældende artikel 230 EF.
- 18 I denne forbindelse bemærkes, at det almindelige princip, som skal sikre, at enhver har eller har haft mulighed for at anfægte en fællesskabsretsakt, som danner grundlag for en afgørelse, der er truffet over for ham, på ingen måde er til hinder for, at en forordning bliver endelig for en borger, med hensyn til hvilken den må betragtes som en individuel beslutning, når borgeren utvivlsomt kunne have anlagt sag med påstand om annullation af den i henhold til artikel 230 EF, hvilket forhindrer denne borger i for den nationale ret at påberåbe sig, at forordningen er ugyldig. En sådan løsning omfatter forordninger om indførelse af antidumpingtold som følge af disses dobbelte karakter, idet de både er generelle retsakter og retsakter, som umiddelbart og individuelt kan berøre visse erhvervsdrivende (dom Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).
- 19 Forordninger, som indfører en antidumpingtold, kan nemlig, selv om de ved deres art og rækkevidde har regelskabende karakter, berøre de producenter og eksportører af den pågældende vare, som på grundlag af oplysninger om deres forretningsforhold hævdes at have gjort sig skyldige i dumping, umiddelbart og individuelt. Dette er i almindelighed tilfældet for de producent- og eksportvirksomheder, der kan godtgøre, at det er dem, der er tale om i Kommissionens eller Rådets

retsakter, eller at de har været inddraget i de forudgående undersøgelser (jf. domme Allied Corporation m.fl. mod Kommissionen, 239/82 og 275/82, EU:C:1984:68, præmis 11 og 12, Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, præmis 21, og Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, præmis 30).

- 20 Det samme gælder for de importører af den pågældende vare, hvis videresalgspriser er lagt til grund ved fastsættelsen af eksportpriserne, og som derfor er berørt af konstateringerne om, at der foreligger dumping (jf. domme Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet, C-133/87 og C-150/87, EU:C:1990:115, præmis 15, Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, C-156/87, EU:C:1990:116, præmis 18, og Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, præmis 31).
- 21 Domstolen har desuden fastslået, at importører med tilknytning til eksportører fra et tredjeland, hvis varer pålægges en antidumpingtold, kan anlægge sag til prøvelse af en forordning om indførelse af denne told, bl.a. når eksportprisen er blevet fastlagt på grundlag af de pågældende importørers videresalgspriser på markedet i Fællesskabet, samt når selve antidumpingtolden beregnes på grundlag af disse videresalgspriser (jf. i denne retning domme Neotype Techmashexport mod Kommissionen og Rådet, C-305/86, EU:C:1990:295, præmis 19 og 20, og Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, præmis 32).
- 22 Endvidere er det forhold, at visse kategorier af erhvervsdrivende indrømmes ret til at anlægge et annullationssøgsmål mod en antidumpingforordning, ikke til hinder for, at andre erhvervsdrivende ligeledes kan være individuelt berørt af en sådan forordning som følge af visse egenskaber, som er særlige for dem, og som kendetegner dem i forhold til alle andre personer (jf. domme Extramet Industrie mod Rådet, C-358/89, EU:C:1991:214, præmis 16, og Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, præmis 33).
- 23 For så vidt angår hovedsagen er det imidlertid ikke godtgjort, at TMK Europe kan anses for at henhøre under en af de kategorier af erhvervsdrivende, som er anført ovenfor.
- 24 For det første er det ubestridt, at hverken TMK Europe eller Sinara Handel GmbH (herefter »Sinara«), som TMK Europe var efterfølgeren til, i forordning nr. 2320/97 identificeres som eksportvirksomheder. De fremgår heller ikke som importvirksomheder, som er blevet berørt af de forudgående undersøgelser til denne forordning.
- 25 Selv om Sinara havde haft forbindelse til den gruppe af russiske eksportvirksomheder, som havde deltaget i antidumpingproceduren, fremgår det dernæst af de sagsakter, der er forelagt Domstolen, hverken, at den eksportpris, som blev fastlagt for at beregne antidumpingtolden, var blevet beregnet på grundlag af den pågældende importørs videresalgspriser på markedet i Fællesskabet, eller at selve antidumpingtolden var blevet beregnet på grundlag af disse videresalgspriser.
- 26 Idet den har bestridt, at den for den nationale ret rejste ulovlighedsindsigelse kan antages til realitetsbehandling, påhviler det endelig Kommissionen at fremlægge de beviser, der kan begrunde denne afvisning. De argumenter, som Kommissionen har fremført i denne forbindelse, gør det imidlertid ikke muligt at fastslå, at Sinara var tilstrækkeligt forbundet med de russiske eksportvirksomheder eller var omfattet af en særlig situation, hvorved selskabet adskiller sig fra alle andre erhvervsdrivende, for at anse selskabet for umiddelbart og individuelt berørt som omhandlet i artikel 230 EF under den i denne artikel fastsatte periode med henblik på at nedlægge påstand om annullation af forordning nr. 2320/97, som blev vedtaget den 17. november 1997.
- 27 Under disse betingelser, og selv om det antages, at samtlige Sinaras rettigheder og pligter er blevet overført til TMK Europe, gør de elementer, der er forelagt Domstolen til bedømmelse, det ikke i sig selv muligt at anse det for godtgjort, at TMK Europe utvivlsomt kunne have anlagt sag med påstand om annullation af forordning nr. 2320/97, for så vidt som der derved fastsættes en antidumpingtold på importen af sømløse rør med oprindelse i Rusland.

- 28 En sådan vurdering af den importerende virksomheds situation på grundlag af forordning nr. 2320/97 kan ikke anfægtes med henvisning til den omstændighed, at de eksporterende virksomheder ikke samarbejdede i antidumpingproceduren, og den kan heller ikke anfægtes på grundlag af den af den italienske regering påberåbte omstændighed, at TMK Europe kunne have anfægtet begrundelsen for forordning nr. 1322/2004.
- 29 Det følger af det ovenstående, at TMK Europe kunne rejse en ulovlighedsindsigelse mod forordning nr. 2320/97 ved den forelæggende ret, som derfor ikke var bundet af, at den antidumpingtold, der blev indført ved forordningen, er endelig.
- 30 Det påhviler følgelig Domstolen at besvare den forelæggende rets spørgsmål.

Gyldigheden af forordning nr. 2320/97

- 31 Den forelæggende ret ønsker oplyst, om Rådet ved at undlade at tage hensyn til den procedure, som Kommissionen den 25. november 1994 havde indledt for at afgøre, om der eventuelt forelå konkurrencebegrænsende praksis i EF-erhvervsgrenen, med vedtagelsen den 17. november 1997 af forordning nr. 2320/97 har tilsidesat kravene i grundforordningen.
- 32 I denne forbindelse bemærkes, at i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 5, skal undersøgelsen af virkningerne af dumpingimporten for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet omfatte en vurdering af alle relevante økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på denne erhvervsgrens situation. Denne bestemmelse indeholder en liste over de forskellige faktorer, der kan tages i betragtning, og præciserer, at listen ikke er udtømmende, og at hverken en eller flere af disse faktorer nødvendigvis er udslagsgivende for afgørelsen (jf. dom Transnational Company »Kazchrome« og ENRC Marketing mod Rådet, C-10/12 P, EU:C:2013:865, præmis 20 og den deri nævnte retspraksis).
- 33 Det bestemmes i grundforordningens artikel 3, stk. 7, at der også foretages en undersøgelse af andre kendte faktorer end dumpingimporten, som samtidig skader den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, for at sikre, at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives dumpingimporten i henhold til stk. 6 i denne artikel, hvori det præciseres, at det på grundlag af alle de relevante beviser, der er fremlagt, skal påvises, at dumpingimporten forvolder væsentlig skade for EF-erhvervsgrenen (jf. i denne retning dom Transnational Company »Kazchrome« og ENRC Marketing mod Rådet, C-10/12 P, EU:C:2013:865, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis).
- 34 Det er fast retspraksis, at konstateringen af, om der foreligger skade for EF-erhvervsgrenen, kræver, at der foretages en bedømmelse af en række komplicerede økonomiske omstændigheder, og at domstolsprøvelsen af institutionernes skøn således skal begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning. Dette gælder bl.a. ved fastlæggelsen af de faktorer, der skader den pågældende EF-erhvervsgren i forbindelse med en antidumpingundersøgelse (jf. dom Transnational Company »Kazchrome« og ENRC Marketing mod Rådet, C-10/12 P, EU:C:2013:865, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).
- 35 EU-institutionerne er ved fastsættelsen af skaden forpligtet til at undersøge, om den skade, de ønsker at gøre gældende, rent faktisk skyldes import, der er genstand for dumping, og til at se bort fra enhver skade, der skyldes andre faktorer, herunder især den skade, der eventuelt må tilskrives fællesskabsproducenternes egen adfærd (jf. dom Transnational Company »Kazchrome« og ENRC Marketing mod Rådet, C-10/12 P, EU:C:2013:865, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).

- 36 Det påhviler i den forbindelse EU-institutionerne at efterprøve, om virkningerne af disse andre faktorer medførte, at der ikke var nogen årsagssammenhæng mellem dumpingen i forbindelse med dels den omhandlede import, dels den skade, EF-erhvervsgrenen har lidt. Det påhviler dem endvidere at sikre, at den skade, der tilskrives andre faktorer, ikke anvendes ved konstateringen af skaden som omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 7, og at den pålagte antidumpingtold som følge heraf ikke overstiger, hvad der er nødvendigt for at fjerne den skade, der er forvoldt af dumpingimporten (jf. dom *Transnational Company »Kazchrome«* og *ENRC Marketing mod Rådet*, C-10/12 P, EU:C:2013:865, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).
- 37 Hvis EU-institutionerne imidlertid konstaterer, at den skade, som dumpingimporten forvoldte – selv i tilfælde, hvor der ses bort fra sådanne faktorer – var væsentlig i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 1, foreligger der følgelig en årsagssammenhæng mellem denne import og den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt (jf. dom *Transnational Company »Kazchrome«* og *ENRC Marketing mod Rådet*, C 10/12 P, EU:C:2013:865, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).
- 38 Det må for så vidt angår hovedsagen konstateres, at som det fremgår af såvel betragtningerne til forordning nr. 1322/2004 som af begrundelsen for konkurrencebeslutningen, blev der den 25. november 1994 i henhold til en beslutning fra Kommissionen med henblik på at fastslå, om der eventuelt forelå en konkurrencebegrænsende adfærd udvist af virksomheder, der er aktive på markedet for sømløse stålrør, indledt en undersøgelse. Det er ligeledes ubestridt, at denne undersøgelse først gav Kommissionen mulighed for at indlede en procedure i henhold til 81 EF den 20. januar 1999 gennem klagepunktsmeddelelsen til de berørte virksomheder.
- 39 Den 17. november 1997, hvor forordning nr. 2320/97 blev vedtaget, var konkurrencebeslutningen således endnu ikke blevet truffet. Selve beslutningen kan derfor ikke betragtes som en »kendt faktor« i grundforordningens artikel 3, stk. 7's forstand, som Rådet burde have taget hensyn til i forbindelse med konstateringen af den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt, som begrundelse for antidumpingforanstaltningen, sådan som det fremgår af forordning nr. 2320/97.
- 40 Det skal med hensyn til den undersøgelse, som Kommissionen den 25. november 1994 bestemte skulle gennemføres, fastslås, at undersøgelsens udelukkende forberedende karakter er til hinder for, at den konkurrencebegrænsende adfærd, som den angik, i hvert fald indtil afslutningen af denne undersøgelse, kan anses for at foreligge og for at have påført erhvervsgrenen i Fællesskabet skade.
- 41 Som anført i denne doms præmis 35, er EU-institutionerne ganske vist forpligtet til at undersøge, om den skade, de ønsker at gøre gældende for at vedtage antidumpingforanstaltningen, rent faktisk skyldes import, der er genstand for dumping, og til at se bort fra enhver skade, der skyldes andre faktorer, herunder især den skade, der eventuelt må tilskrives fællesskabsproducenternes egen adfærd. TMK Europe har under henvisning til denne forpligtelse i det væsentlige gjort gældende, at eftersom en af disse institutioner havde kendskab til en undersøgelse, hvis afslutning kunne godtgøre, at fællesskabsproducenternes egen adfærd i hvert fald delvist kunne have bidraget til den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt, tog disse institutioner i antidumpingproceduren ikke hensyn til en »behørigt« påvist skade.
- 42 Hertil bemærkes imidlertid, at det under alle omstændigheder påhviler de parter, der gør gældende, at en antidumpingforordning er ugyldig, at fremlægge beviser, der er egnede til at påvise, at andre faktorer end dem med tilknytning til importen kunne have været af en sådan betydning, at der rejses tvivl om årsagsforbindelsen mellem skaden for den pågældende EF-erhvervsgren og dumpingimporten (jf. i denne retning dom *Transnational Company »Kazchrome«* og *ENRC Marketing mod Rådet*, C-10/12 P, EU:C:2013:865, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).
- 43 TMK Europe har imidlertid ikke fremlagt sådanne beviser, idet selskabet blot har henvist til, at den omstændighed, at Kommissionen indledte den undersøgelse, som førte til konkurrencebeslutningen, nødvendigvis måtte påvirke antidumpingundersøgelsen, og endnu mindre har gjort gældende, at den

blotte omstændighed, at resultatet af den første af disse undersøgelser i sidste ende førte Rådet til at suspenderede forordning nr. 2320/97, er tilstrækkeligt til at fastslå, at denne kunne have påvirket antidumpingundersøgelsen.

- 44 Det følger heraf, at TMK Europe ikke har begrundet, at andre faktorer end dem med tilknytning til importen kunne have været af en sådan betydning, at der rejses tvivl om årsagsforbindelsen mellem skaden for den pågældende EF-erhvervsgren og dumpingimporten.
- 45 Det følger af det ovenstående, at gennemgangen af spørgsmålet intet har frembragt, som kan rejse tvivl om gyldigheden af forordning nr. 2320/97.

Sagens omkostninger

- 46 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Syvende Afdeling) for ret:

Gennemgangen af spørgsmålet har intet frembragt, som kan rejse tvivl om gyldigheden af Rådets forordning (EF) nr. 2320/97 af 17. november 1997 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Ungarn, Polen, Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet, om ophævelse af forordning (EØF) nr. 1189/93 og om afslutning af proceduren vedrørende import af den pågældende vare med oprindelse i Kroatien.

Underskrifter